

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.173/2025/33.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. december 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

ÍTÉLETET

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. április 9. napján kihirdetett 41.B.262/2024/48. számú ítéletét megváltoztatja.

A Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott terhére rótt kábítószer-kereskedelem büntettét társtettesként elkövetettnek minősíti.

A Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 7 (hét) évre enyhíti.

Az eljárás során T-509/2022. számon lefoglalt tárgyakat – az elsőfokú ítéletben rögzítettekkel azonos sorszámokon – a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bj.37/2025. számon kezeli.

E bűnjeljegyzék

– 3. tételszáma alatti SIM-kártya keretet, 4. tételszáma alatti fényképeket és 6. tételszáma alatti számlát – az iratoknál történő kezelés egyidejű mellőzésével – megsemmisíteni rendeli, míg

– a 11. tételszáma alatti mobiltelefont elkobozza.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja a Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott által 2025. április 9. napjától letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I. r. vádlott 18.000 (tizennyolcezer) Ft-ot, Terhelt2 II. r. vádlott 18.000 (tizennyolcezer) Ft-ot köteles az államnak megfizetni, a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. április 9. napján kihirdetett 41.B.262/2024/48. számú ítéletével Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés] miatt személyenként 8-8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8-8 év kiutasításra eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját mindkét vádlott esetében a szabadságvesztés kétharmadában határozta meg, rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről is.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére a kiszabott büntetések súlyosítása érdekében, az I. r. vádlott és védője felmentés érdekében, a II. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be joghatályos fellebbezést.

[3] Az ügyész fellebbezésében kifejtette, hogy további enyhítő körülményként értékelendő a bűnsegédi elkövetői alakzat és kisebb súllyal az időmúlás, ugyanakkor további súlyosító körülmény a cselekmény szervezett, nemzetközi, több országon átívelő jellege. A súlyosító körülmények száma és nyomatéka jelentősen meghaladja az enyhítő körülmények számát és nyomatékát, ezért a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés és kiutasítás mértéke eltúlzottan enyhe, annak felemelése indokolt.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2025. június 4. napján kelt BF.642/2024/17. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az általa megállapított tényállás megalapozott, a cselekmények jogi minősítése törvényes. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések tekintetében megismételte az ügyészi fellebbezésben foglaltakat. Mindezek alapján az ügyészség arra tett indítványt, hogy a

másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét változtassa meg, a vádlottak büntetését súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[5] Terhelt1 I. r. vádlott védője írásos fellebbezésében előadta, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottak vallomásait kizárólag önmaguk viszonylatában elemezte, az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékokkal nem. Az elsőfokú bíróság által figyelembe vett közvetett bizonyítékok (hívásforgalmi adatok, SIM-kártyák vásárlása, más nevére szóló útiokmány felhasználása, csomagok érkezésének és továbbküldésének rendszere) önmagukban és külön-külön nem szolgálnak kizárólagos bizonyítékként arra, hogy az I. r. vádlott tudta, mi van a csomagokban. A hivatkozott objektív tények alternatív, a vádlottak által is megadott magyarázata is létezik, a bírósági következtetések e tekintetében túllépnek azon, amit a bizonyítékok kiadnak. A kábítószer mennyisége és a cselekmény konspiratív jellege önmagában nem pótolja a vádlotti tudatot bizonyító tényeket. Ugyanígy az, hogy az I. r. vádlott azt az utasítást kapta, hogy nem bonthatja fel a csomagokat, illetve az, hogy a számok, címek és díjak előre rendezettek voltak, nem utalnak szükségszerűen a vádlott tudatos bűnösségére, azok éppúgy illeszkednek a megtévesztés magyarázatába.

[6] A védő kifejtette azt is, hogy a vádlottaktól lefoglalt mobiltelefonokból rögzített adatok – szemben az elsőfokú bíróság érvelésével – nem tartalmaznak olyan tényeket, amelyek az I. r. vádlott tudattartalmát egyértelműen megállapítanák. Hivatkozott a védő arra is, hogy a csomagokat kiszállító futárok sem tudtak beszámolni azok kapcsán semmilyen gyanús elemről. Kifogásolta, hogy a nyomozás során történt kihallgatások során nem biztosítottak tolmácsot, ami jogbiztonsági és bizonyítási aggályokat vet fel, illetve a vádlott által tett vallomások közötti ellentmondások a meg nem értésből is fakadhattak.

[7] Összességében a védő arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott indok nélkül vetette el a vádlotti védekezést, vagyis ítéleti bizonyossággal nem került bizonyításra az I. r. vádlott szerepe a vádirati cselekményekben. Mindezek alapján az I. r. vádlott védője elsődlegesen arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg, védencét részben mentse fel.

[8] Terhelt2 II. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás helytelen ténybeli következtetéseket alapul, és a törvényék indokolási kötelezettségét is megszegte. A védő álláspontja szerint az elsőfokú ítéletben rögzített tényekből (a vádlottak illegálisan, rejtve érkeztek az országba, a jövedelmük nem állt arányban az elvégzett munkával, vallomásaik nem hitelesek) nem következik ítéleti bizonyossággal, hogy a II. r. vádlottnak tudomása lett volna arról, hogy az általuk kezelt csomagokban kábítószer van, még abban az esetben sem, ha a körülményekből a tevékenysége illegális voltával tisztában kellett lennie. Kifogásolta a védő, hogy az elsőfokú bíróság nem adott számot arról, hogy miért nem fogadta el a vádlottak védekezését, az indokolás feltételezéseken alapul, és a törvényszék nem állította fel azt a zárt logikai láncot, amely kizárná az egyéb lehetőségeket. Mindezekre figyelemmel a II. r. vádlott védője elsődlegesen védence felmentésére tett indítványt. Ezen túl kifejtette azt az álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kell súllyal a jelentős időmúlást, és azt a tényt, hogy a II. r. vádlott rendkívül hosszú időt töltött letartóztatásban. Erre figyelemmel a kiszabott büntetés eltúlzottan súlyos.

[9] A másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen Terhelt1 I. r. vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezésével lényegében egyező tartalmú perbeszédet tartott azzal, hogy a jogszabályi hivatkozásokat kisebb részben pontosította. A felmentésre irányuló indítványát módosítás nélkül fenntartotta.

[10] Terhelt2 II. r. vádlott védője az írásban megindokolt fellebbezésével egyező tartalommal adta elő perbeszédét, és a vádlott felmentésére tett indítványt.

[11] Az ellentétes irányú fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

[12] Mivel az elsőfokú ítélet ellen a vádlottak és védőik a tényállást is támadó fellebbezéseket jelentettek be, a felülvizsgálat terjedelme a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körű volt: az kiterjedt az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseire, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására is.

[13] A felülbírálat eredményeként a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem követett el, és ilyenre a fellebbezések sem hivatkoztak.

[14] A vádlottak személyi körülményeit a másodfokú bíróság a vádlottak által a másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozatok és az ügyiratok tartalma alapján a következők szerint pontosítja:

– Terhelt1 I. r. vádlott nő, 2 kiskorú eltartásáról gondoskodik, helység3 rendelkezik ismeretlen forgalmi értékű ingatlanvagyonnal, rendszeres orvosi ellátást igénylő betegsége nincs, más büntetőeljárás nincs ellene folyamatban, büntetlen előéletű;

– Terhelt2 II. r. vádlott nő, felesége helység1 dolgozik kozmetikusként, havi jövedelme 1000-1200 euró, tulajdonába tartozik egy helység1i és egy kínai, ismeretlen forgalmi értékű ingatlan, rendszeres orvosi ellátást igénylő betegsége nincs, más büntetőeljárás nincs ellene folyamatban, büntetlen előéletű.

[15] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontjában írt megalapozatlansági hibákban szenved, ezért az ítéltábla – a Be. 593. § (1)

bekezdés *a)* pontja értelmében a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján – azt az alábbiak szerint helyesbíti:

[16] A [10] bekezdésben rögzített ketamin tiszta hatóanyag-tartalmát 1,58 kg-ra pontosítja.

[17] A [11] bekezdése helyére a következő szöveget illeszti: „2022. szeptember 20. napján a UPS egyéb érdekelt⁵ forgalmában az IZ9T18MW6800022619 fuvarlevélszámú küldemény érkezett helység^{2b}ból, a küldemény címzettje tanú⁹ volt, a kézbesítési cím pedig a fenti cím¹ ingatlan. A egyéb érdekelt⁶ beosztottjai a küldeményt az országba érkezését követően ellenőrizték, és megállapították, hogy abban 3 kg, 2,24 kg MDMA-t tartalmazó port rejtettek el. A nyomozó hatóság a küldeményben feladott kábítószer tárgyacsapda alkalmazásával kicserélte, a küldeményt preparálta, és azt ellenőrzött körülmények között szállították ki a kézbesítési címre. 2022. szeptember 23. napján 15 óra 14 perckor Terhelt¹ I. r. vádlott a cím¹ társasház előtt a preparált küldeményt átvette.”

[18] A [13] bekezdésben a kábítószeres összesített hatóanyag-tartalmát (a jelentős mennyiség alsó határához viszonyított) „több mint kétszázszoros”-ról „közel 200-szorosra”, a zárójelben feltüntetett adatot 19115%-ra pontosítja.

[19] Az ekként kiegészített és helyesbített tényállás már mindenben hiánytalan és pontos, téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, az a vádlottak tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, így a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[20] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének mindenben eleget tett, valamennyi a védelem által vitatott tény szempontjából releváns bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett. Helyesen ismerte fel, hogy a nyomozás során kihallgatott tanúk vallomása szükséges ugyan a bizonyításhoz, de a tárgyalási meghallgatásuk mellőzhető, ezért azokat ismertetéssel törvényesen tette a tárgyalás anyagává [Be. 527. § (2) bekezdés *b)* pont]. A tárgyaláson felvett bizonyítás anyagát az elsőfokú ítéletben irathűen hivatkozta, az egyes bizonyítékok törvényességét és hitelességét ellenőrizte. A törvényes bizonyítékok bizonyító erejét egyenként is vizsgálta, majd elvégezte a bizonyítékok összevetését is. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés *d)* pontjában írtak betartásával megfelelő színvonalon teljesítette, bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és állást foglalt a tekintetben is, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el.

[21] A védelmi fellebbezések az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást is támadták. Az ilyen perorvoslati támadás kizárólag akkor vezethet eredményre, ha az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiányosan értékelte, iratellenes megállapításokat tett, tényből tényre helytelenül következtetett, vagy egyéb logikai hibát vétett. Az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége az eljárási törvény előírásainak alapvetően

megfelelt, azonban az általa megállapított tényállás kisebb iratellenességből fakadó, és így a másodfokú eljárásban orvosolható hibában szenved [Be. 592. § (2) bekezdés c) pont].

[22] Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét – helyesen – a vádlottak védekezésének ellenőrzésére alapította. A vádlottak a csomagok átvételét, a című lakásban való tárolásukat, majd tovább küldésüket mindvégig elismerték, védekezésük arra terjedt ki, hogy nem tudták, kábítószer tartalmazó csomagok továbbításában vesznek részt.

[23] A törvényszék a vádlottak vallomásait megfelelő mélységben elemezte, és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a szavahihetőségük gyengült arra figyelemmel, hogy önmaguknak és egymásnak is ellentmondó vallomásokat tettek (elsőfokú ítélet [50] bekezdés).

[24] Az I. r. vádlott védője a vádlottak vallomásai közötti ellentmondásokat arra vezette vissza, hogy a tolmácsolás nem volt biztosított a nyomozás során, ezért a pontatlan megfogalmazások a megértési nehézségekre vezethetők vissza. Ezzel szemben az ügyiratok tartalma alapján megállapítható, hogy mindkét vádlott valamennyi kihallgatásán jelen volt kínai tolmács, a tolmácsok személyével kapcsolatos kifogást sem a vádlottak, sem a védők nem terjesztettek elő. Az elsőfokú tárgyaláson a gyanúsított kihallgatások jegyzőkönyveit a törvényszék ismertette, ezt követően az I. r. vádlott vallomását fenntartotta, a II. r. vádlott arra észrevételt nem tett (41.B.262/2024/45. számú jegyzőkönyv 2. oldal). Minderre figyelemmel a védő kifogása minden ténybeli alapot nélkülöz, az pedig, hogy a nyomozó hatóság esetleg nem a védő által megfelelőnek tekintett időtartamban biztosította a tolmácsolt konzultáció lehetőségét a védőnek, a vallomások tartalmára érdemi kihatással nem lehetett.

[25] Az a védői kifogás sem vezetett eredményre, amely szerint a törvényszék nem adott számot arról, miért nem fogadta el a II. r. vádlott következetes védekezését. Az elsőfokú ítélet a vádlottak vallomásait nem csupán önmagukban és egymással összevetve értékelte, hanem részletesen összevetette azokat a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal, és ezen vizsgálat alapján jutott arra a következtetésre, hogy ez utóbbi objektív bizonyítékot cáfolják a vádlottak védekezését, és kétséget kizáró bizonyossággal megállapíthatóvá teszik a vádiratban rögzített tényeket.

[26] A vádlottak védekezése tartalmilag a tévedésre mint büntethetőséget kizáró okra hivatkozásként kezelendő. A Btk. 20. § (1) bekezdése szerint az elkövető nem büntethető olyan tény miatt, amelyről az elkövetéskor nem tudott.

[27] A kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények bírói gyakorlata következetesen alkalmazott értékelési módszert dolgozott ki a terhelt tudattartalmának bizonyítására. Ennek értelmében az elkövető tudatának arra kell kiterjednie, hogy az elkövetés tárgyát képező anyag kábítószer, vagy akár az is lehet, nem kell azonban tisztában lennie a kábítószer

konkrét fajtájával, összetételével, és/vagy minőségével, elegendő, ha arra kiterjed az eshetőleges szándéka, hogy az lehet bármilyen fajtájú és mennyiségű kábítószer is. Az elkövetés körülményei kapcsán rendelkezésre álló bizonyítékokat erre a mérlegelési elvre vetítve kell értékelni, és e körben komoly jelentősége van annak, hogy az elkövető legális vagy illegális tevékenységre vállalkozott.

[28] Jelen ügyben az állapítható meg, és ezt a vádlottak maguk is elismerték, hogy mindketten – ugyanazon – más személy nevére kiállított útlevelel (vagyis illegálisan) érkeztek Magyarországra, az I. r. vádlott ezt a hamis személyazonosságot felhasználva bérelte ki az elkövetés helyéül szolgáló lakást, és vásárolt magyarországi szolgáltatótól mobiltelefonokat, továbbá erre a névre érkeztek a küldemények helység2ből. Ezek a tények már önmagukban is arra engednek következtetést, hogy a vádlottak illegális tevékenység végzése érdekében érkeztek Magyarországra.

[29] Ezt a következtetést minden egyéb tény is megerősíti. Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a vádlottak által használt telefonokból kinyert üzenetek tartalma alapján a vádlottak tudtak arról, bűnös tevékenységben vesznek részt, és mindent elkövettek annak érdekében, hogy személyük és cselekményük titokban maradjon (elsőfokú ítélet [41] bekezdés). Kiemelendő, hogy az I. r. vádlott vallomása szerint is végig aggódott, hogy valamilyen gond lehet a csomagokkal (nyomozati iratok 2518. oldal), vagyis legalábbis sejtette, hogy tevékenysége jogilag nem kifogástalan. A tevékenység jellegére pedig a telefonjából kinyert, kábítószeret ábrázoló, valamint a nyitott csomagküldeményekről készített képek is egyértelműen utaltak, nem kevésbé az az adat, hogy neve már helység1 is több kábítószerrel kapcsolatos ügyben is felmerült, így az ismereteinek hiányos voltára hivatkozása már ezek alapján sem tekinthető meggyőzőnek.

[30] A vádlottak és megbízóik között folyamatos volt a kapcsolattartás, és jól rekonstruálható, hogy a vádlottak az ismeretlen megbízók utasításainak megfelelően jártak el, és őket – nem egyszer fényképek és videók küldésével – folyamatosan tájékoztatták az egyes csomagok átvételéről és továbbküldéséről. Tették mindezt úgy, hogy a megbízók személyét ők maguk sem ismerték, még a nevüket sem tudták, ellenben az elvégzendő munka mennyiségéhez és nehézségéhez képest kifejezetten magas jövedelmet ígértek nekik, de azt már megtiltották, hogy a csomagokat kibontsák.

[31] A fenti – a törvényszék által is megfelelő logikával értékelt – tényeken túl további terhelő adatként értékelendő az, hogy a vádlottak a csomagokat tipikusan néhány órával az érkezésük után már tovább is küldték. Vagyis Magyarországon – a címke cseréjén kívül – semmilyen tevékenységet nem végeztek a csomagokkal, azokat ugyanúgy a nemzetközi postai csomagforgalomban küldték tovább, ahogy érkeztek. Ez azt is jelenti, hogy az egyetlen racionális indoka a magyarországi cím közbeiktatásának az volt, amire már az elsőfokú bíróság is utalt ítélete [49] bekezdésében: a vádlottak külföldön tevékenykedő bűntársai így leplezték a helység2i származási helyet.

[32] Értékelési körbe kellett vonni azt a tényt is, hogy a csomagok feladása során az I. r. vádlott nem egyszer hamis adatokat adott meg, és minden alkalommal olyan telefonszámot, amely nem volt köthető a személyéhez. Ezek a telefonszámok a nyomozó hatóság által feltárt négy csomagküldés során különbözőek voltak, és jól láthatóan találomra adta meg őket az I. r. vádlott. Ez arra utal, hogy a vádlottak nem kívánták követni a csomagok további sorsát, sőt, úgy adták fel őket, hogy utóbb ne lehessen eljutni a személyükig.

[33] Az I. r. vádlott védője kifogásolta azt, hogy a fenti bizonyítékok egyenként és önmagukban nem bizonyítják a vádlottak bűnös tudattartalmát. Ez alapvetően igaz, azonban a bizonyítékok összességében történő [Be. 167. § (4) bekezdés], valamennyi bizonyíték együttes és a logika szabályainak megfelelő értékelése kizárólag arra a következtetésre adhat alapot, hogy a vádlottak tudták azt, hogy illegális tevékenységet végeznek, és a csomagok olyan árucikkeket tartalmaznak, amelyek a legális kereskedelmi forgalomban nem árusíthatók.

[34] Szemben a II. r. vádlott védőjének érvelésével, pusztán már ebből egyenesen következik az is, hogy a vádlottak legalábbis belenyugodtak abba, a csomagok akár kábítószer is tartalmazhatnak, így az eshetőleges szándékuk kiterjedt a lefoglalt típusú és mennyiségű kábítószerekkel kapcsolatos tevékenységre is. A jelen ügyben azonban – amint azt az elsőfokú bíróság is helytállóan kifejtette ítélete [51] bekezdésében – minden bizonyíték, így a helységi forrás, az I. r. vádlott telefonján mentett fotók és a hasonló külföldi ügyekben személyének érintettsége, az előzmények, az országba érkezésük eleve konspiratív módja közti párhuzam, a feltételek (hamis személyazonosság mellett bérelt lakás és vásárolt sim-kártyák) megteremtése, az azonos tartózkodási helyen heteken keresztül megvalósított közös, egyértelműen feladatmegosztáson alapuló elkövetés, a vádlottak által átvett csomagok jellegzetességei (kiterjedése és súlya azzal együtt is, hogy ruhák közé vagy képkerekekbe volt rejtve a szer), az elvégzett csekély munka irreálisan magas díjazása, mind-mind vitán felülivé tette azt, hogy mindketten tökéletesen tudták: kábítószer országok közötti logisztikájában vesznek részt. Ez pedig túlmutat az egyszerű közömbösségen, a vádlottak egyenes szándékát feltételezi.

[35] Összességében a másodfokú bíróság azt állapította meg a törvényszék bizonyítékkértékelő tevékenységéről, hogy a bizonyítás anyagát – a fenti kisebb kiegészítéssel – teljes egészében feldolgozta, helyes logikával értékelte az egyes bizonyítékokat, és szinte kifogástalanul irathú tényállást állapította meg. Az elsőfokú ítélet tényállása csupán két kisebb kritikával illethető.

[36] Egyrészt az indokolásban pontosan bemutatva az igazságügyi vegyész-szakértői vélemény megállapításait, a hatóanyag-tartalomnál nem vette figyelembe a vádlottak javára a mérési bizonytalanságot, ezért csak a mért hatóanyagot rögzítette. Ez az igen tetemes mennyiségre figyelemmel a minősítést ugyan nem befolyásolta, de a pontosítás a Be. 7. § (4) bekezdésén nyugvó bírói gyakorlatra, és a tényállás és az indokolás közti kisebb ellentmondás feloldásának igényére is figyelemmel indokolt volt. Megjegyzendő, ehhez kapcsolódóan az indokolásban (elsőfokú ítélet [43] és [44] bekezdések) kissé félreérthető a különösen jelentős

mennyiséghez viszonyítás is, miután a minősítésnek nem ez volt az alapja, hanem a tényállásban helyesen megállapított jelentős mennyiség, emellett a [34] bekezdésben zárójelben feltüntetett bruttó súlynál is történt elírás (az helyesen 3023,1 gramm volt).

[37] A másik, hogy a [11] bekezdésben rögzítettek nem pontosan követik az események kronológiáját, így ott az első mondatban nem az iratok tartalmának megfelelően rögzítette a törvényszék, hogy az I. r. vádlott által átvett küldemény 3 kg MDMA-t tartalmazott. Azt később már pontosan tartalmazza az elsőfokú ítélet, hogy ezt a kábítószer még a küldemény kézbesítése előtt kiemelte a nyomozó hatóság, így az I. r. vádlott valójában kábítószer nem tartalmazó csomagot vett át. Ezt a hibát az ítéltábla az ügyiratok tartalma alapján [Be. 593. § (1) bekezdés a) pont] javította.

[38] A fentiek szerint pontosított tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és cselekményeik jogi minősítése is nagyobb részt, az elkövetői alakzat kivételével megfelel az anyagi jogi szabályoknak, azonban a jogi indokolás több kiegészítésre is szorul.

[39] A törvényszék nem foglalkozott a büntető törvény időbeli hatályának kérdésével, márpedig a Btk. a cselekmények elkövetése óta eltelt években több alkalommal is módosult, és ezek a módosítások érintették a kábítószer fogalmát is. Ezért a törvényszéknek azt is vizsgálnia kellett volna, hogy az ügyben felmerült anyagok az elbírálás időpontjában is kábítószernek minősülnek-e. Ezt a vizsgálatot a törvényszéknek a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pontjának elkövetéskori és elbíráláskori szövegének összehasonlításával kellett volna elvégeznie. Ugyanakkor a Btk. értelmező rendelkezései az elsőfokú ítélet kihirdetése és a másodfokú elbírálás között is módosultak, ezért a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pontjának elkövetéskor hatályos szövege és a jelenleg hatályos Btk. 459. § (1a) bekezdés összevetése útján vizsgálható a büntető törvény időbeli hatálya.

[40] Az MDMA az elkövetéskor hatályos Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont *b)* alpontja alapján alkalmazandó Pszichotróp Egyezmény I. jegyzéke alapján, a ketamin az elkövetéskor hatályos Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont *c)* alpontja alapján alkalmazandó az emberi alkalmazásra kerülő gyógyszerekről és egyéb, a gyógyszerpiacot szabályozó törvények módosításáról 2005. évi XCV. törvény 2. számú melléklete alapján minősül kábítószernek.

[41] A Btk. 459. § (1a) bekezdése szerint az ellenőrzött anyagokról szóló 78/2022. (XII. 28.) BM rendelet 1. mellékletében a kábítószer 1. és 2. jegyzékén szereplő anyag, 2. mellékletében a pszichotróp anyagok 1. és 2. jegyzékén szereplő anyag, valamint 3. mellékletében meghatározott anyag minősül a Btk. alkalmazásában kábítószernek. Az Ellenőrzött anyagokról szóló rendelet 2. mellékletében a pszichotróp anyagok 1. jegyzéke tartalmazza az MDMA-t, a pszichotróp anyagok 2. jegyzéke tartalmazza a ketamint. Tehát a vádlottak cselekményeivel érintett anyagok büntetőjogi szempontból továbbra is

kábítószernek minősülnek, amiből az is következik, hogy az elbíráláskori törvény nem kedvezőbb a vádlottakra nézve.

[42] Az elsőfokú bíróság a kábítószer mennyiségére vonatkozó jogi indokolás körében nem hívta fel a Btk. releváns normáit, és elmulasztott hivatkozni a bírói gyakorlatot orientáló kúriai állásfoglalásra is. Ezt a hiányosságot az ítéltábla akként pótolja, hogy a vádlottak által elkövetett cselekménnyel érintett kábítószeres bűntetőjogi mennyiségét a Btk. 461. § (1) bekezdés a) pont *ah)* alpontja, valamint a (3) bekezdés a) pontja alapján állapította meg a bíróság. Az egyes kábítószeres össz mennyiségének meghatározása során az 57. BK vélemény II/5/c) pontja szerint járt el, amely szerint ha a bűncselekményt többféle kábítószerre követték el, a különböző alapegységek alapján kiszámított mennyiségeket, arányosan átszámítva összegezni kell, és így kell kiszámítani, hogy együttesen meghaladják-e a csekély mennyiség felső határát, illetve a jelentős mennyiség alsó határát.

[43] Az elsőfokú bíróság azt pontosan vezette le, hogy a vádlottak magatartása a Btk. 176. § (1) bekezdésben rögzített elkövetési magatartások közül a kereskedést meríti ki, azonban az elkövetői alakzat megállapítása nem áll összhangban az irányadó bírói gyakorlattal, és az általa pontosan hivatkozott 1/2007. BJE határozat iránymutatásával sem.

[44] Ennek IV/2. pontja szerint ugyanis a kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások, folyamatos tevékenységek, rendszeres, ismétlődő adás-vételek által valósulnak meg, haszonszerzésre irányulnak, és magukba foglalnak *minden olyan tevékenységet*, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószernek kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény.

[45] Az irányadó tényállás szerint a vádlottak a helység2ből érkező kábítószeres átvételét, átcímkezését és továbbküldését végezték el. Ezek kétségtől olyan tevékenységek, amelyek elősegítik, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz, azonban – mivel a vádlottak a kábítószer adásvételének lebonyolításában semmilyen formában nem vettek részt – valóban legfeljebb csak hozzájárulnak a kábítószer más általi továbbértékesítéséhez. Nem hagyható figyelmen kívül azonban az, hogy mindez egyfajta sajátos futártevékenységnek (csempészésnek) feleltethető meg, amelynek fizikai végrehajtását a ma már világszerte rendkívül elterjedt csomagküldő hálózatok – a személyes szállítói közreműködés nélkül, így a lelepleződés alacsonyabb kockázata mellett – végzik. A futár ugyanazon elkövetői kör részére történő rendszeres kábítószer-szállításával vitán felül tettes a kereskedői rendszerben, cselekménye az adott jellegzetességek mellett semmiképpen nem a Btk. 178. §-a szerint, hanem a kábítószer-kereskedelem résztvékenységeként értékelendő. A rendszeres csomagküldés ennek feleltethető meg, a vádlottak közreműködése a címzettnél mint a kábítószeres értékesítést végző személynél nyilvánvalóan hasznót realizált, amiből a vádlottak maguk is részesültek azáltal, hogy az elvégzett munkáért a megbízóik havonta egy meghatározott magas összeget juttattak nekik.

[46] Így tehát a vádlottak által tanúsított magatartás a kereskedés résztvevénységének tekintendő, vagyis az tettesi cselekmény. És mivel pedig a vádlottak ezt a magatartást egymás tevékenységéről tudva, közösen valósították meg legalább az elkövetési időszak egy részében, a bűncselekményt a Btk. 12. § (3) bekezdése szerinti társtettesként követték el. Ennek megállapíthatósága nem függ attól, hogy a vádlottak közreműködésével működtetett kábítószerüzlet végső hasznélvezői – a további tettes(ek) – felelősségrevonására a jelen eljárás keretében nem került sor.

[47] Végezetül a teljesség igényével az is megjegyzésre érdemes, hogy az ugyanazon elkövetési magatartásba illeszthető résztvevénységek természetes egységet alkotnak. Az egységbe tartozó különböző stádiumú (befejezett-kísérlet) rész-cselekmények a súlyosabb (befejezett) alakzat szerint minősülnek. Ennek éppen a tényállás módosítása kapcsán volt jelentősége: a vádlottak az utolsó kábítószer tartalmazó csomagot – a hatóság közbelépése folytán – már nem vették át, azok birtokbavételére nem került sor, ez pedig a részükről (is, igazodva a megrendelői oldalhoz) a kereskedés kísérleteként értékelendő, azonban rendeltetésére figyelemmel a korábban már elrejtett, de még fel nem adott csomagban lévő kábítószer sorsát osztja – vagyis a kereskedés magatartás (társ)tettesi rész-cselekménye. Ezért a vádlottak egyrendbeli befejezett kereskedésért tartoznak felelősséggel, az, hogy ennek egy része valójában csak kísérleti stádiumig jutott, a büntetés kiszabása során értékelendő.

[48] Az elsőfokú bíróság által értékelt bünteteskiszabási körülmények számos kiegészítést és korrekciót igényelnek.

[49] Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott esetében nem tett említést enyhítő körülményről, a II. r. vádlott esetében pedig csak az eltartásra szoruló hozzátartóra tett utalást. Nem ismerte fel, hogy értékelni kell mindkét vádlott javára büntetlen előéletüket, és a bűncselekmény elkövetése óta eltelt több mint három éves időmúlást, aminek a nyomatékát tovább növeli az a tény, hogy az eljárás során mindvégig letartóztatásban voltak (56. BK vélemény III/10. pont). Az enyhítő körülmények körében arra is figyelemmel kell lenni, hogy a vádlottak tevékenységével érintett – mennyiségi adattal konkretizált – kábítószereseket a nyomozó hatóság lefoglalta, egy részére ráadásul csak kísérleti szakig jutott a bűncselekmény, így azok nem kerültek ki a kereskedelmi forgalomba, amiből az következik, hogy a vádlottak cselekménye korlátozottabb mértékben volt alkalmas a jogtárgysértésre. Az I. r. vádlott javára további enyhítő körülményként kell értékelni azt, hogy két kiskorú eltartásáról gondoskodik.

[50] Az ítéltábla egyetértett az ügyességgel abban, hogy a vádlottak által elkövetett bűncselekmény konkrét tárgyi súlyát tovább növeli, hogy ők a kábítószer csempészetére kiépült nemzetközi hálózat tagjaként tevékenykedtek. További súlyosító körülmény, hogy a vádlottak több fajta kábítószer kereskedelmében vettek részt. A kábítószer-kereskedő kínálatának ilyen jellegű szélesítése fokozza a bűncselekmény társdalomra veszélyességét, mivel az eltérő hatásmechanizmusú kábítószeresek szélesebb körből toborozhatók vásárlók, így nagyobb piacot tud lefedni a kereskedő. A minősítés részbeni módosítása folytán további

súlyosító körülményként kell értékelni a társtettesi elkövetői alakzatot is. Végül súlyosít, hogy a lefoglalt mennyiség a különösen jelentős mennyiség alsó határát is meghaladta.

[51] Az így kiegészített büntetéskiszabási körülmények alapján a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság helyesen szabta ki a vádlottakkal szemben a büntetést a tételkeret alsó harmadában, az enyhítő körülmények száma és nyomatéka nem indokolja az ennél hosszabb tartamú szabadságvesztést. Nem volt figyelemmel azonban a törvényszék a belső arányosság követelményére: a II. r. vádlott rövidebb ideig vett részt a bűncselekmény elkövetésében, továbbá az I. r. vádlott szervező szerepet is betöltött. Ezért a másodfokú bíróság a II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést némiképp enyhítette.

[52] Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartás beszámításáról a törvénynek megfelelően rendelkezett. A kiutasítás kiszabása és annak tartama is megfelel az irányadó jogszabályoknak.

[53] A törvényszék a bűnjelekről nagyobb részt törvényesen rendelkezett, azonban kisebb pontosítások itt is szükségessé váltak, túl azon, hogy fel kellett tüntetni azok jelenlegi tárolási helyét és azonosítóját. Nem kifogásolható az az elsőbírói álláspont, amely szerint a vádlottak által vásárolt mobiltelefonok a bűncselekmény elkövetési eszközei voltak, azonban elkerülte a törvényszék figyelmét, hogy összesen három ilyen készüléket foglaltak le, és a 11. tételszám alatt lefoglalt Huawei típusú telefonról nem található rendelkezés az elsőfokú ítéletben. Ezt az ítéltábla pótolta. A törvényszék több bűnjel iratokhoz való csatolását rendelte el, azonban ez a SIM-kártya keret (3. tételszám), az igazolványképek (4. tételszám) és a számla (6. tételszám) esetén nem indokolt. Mivel ezek a bűnjelek értékkel nem bírnak, az ítéltábla azok megsemmisítését rendelte el a Be. 320. § (2) bekezdése alapján.

[54] A bűnügyi költségről szóló elsőbírói rendelkezés törvényes.

[55] Mindezek alapján az ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg annak törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[56] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban töltött időnek a szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról.

[57] A másodfokú bíróság a vádlottakat a Be. 613. § (1) bekezdése és az 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárásban a kirendelt védők eljárásával kapcsolatosan felmerült bűnügyi költség megfizetésére. A tolmács eljárásával kapcsolatosan felmerült bűnügyi költséget a Be. 576. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján az állam viseli.

[58] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2025. december 10.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

dr. Ignác György s. k.,

dr. Cserni János s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2025. április 9. napján kihirdetett 41.B.262/2024/48. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.173/2025/33. számú ítéletében írt változtatásokkal Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak vonatkozásában 2025. december 10. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. december 10.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Takácsné Veres Tünde

bíróági ügyintéző